

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

SMEERGELD

Een zwarte komedie in twee delen (5 taferelen)

door

Pierre Soetewey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

1996

Nr. 2341

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *SMEERGELD* op te voeren moet de naam van auteur *PIERRE SOETEWY* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/046
ISBN- 978- 90-385-04513

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Pierre Soetewey
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

3 dames - 4 heren

Werner Wevers, ex minister, 42 jaar.

André Devoogdt, ex minister (zelfde partij), 63 jaar.

Vera Dejaeghere, onderzoeksrechter, 38 jaar.

Bernadette, huishoudster bij Wevers (in België), 45 à 50 jaar.

Jan, haar man, 45 à 50 jaar.

Malou, 25 à 30 jaar.

Jules, bijgenaamd "Groskès", onbepaalde leeftijd.

PLAATS

De villa van ex-minister Wevers ergens in een dorpje aan de Middellandse Zee.

TIJD

Heden.

1ste deel

1ste tafereel: een julidag, tegen de middag

2de tafereel: zelfde dag, late namiddag

2de deel

1ste tafereel: volgende dag, tegen de middag

2de tafereel: zelfde dag, late namiddag

3de tafereel: zelfde dag, avond.

PERSONEN

Werner Wevers: een gehaaide politicus - leeft al jaren in onmin met zijn vrouw - niet bang van een slippertje - was (en is) betrokken in meerdere "vieze zaakjes" - uiterlijk een zeer charmante mooiprater - spreekt beschaafd ABN.

André Devoogdt: eveneens politicus - verbitterd omwille van wat hem 10 jaar gelden is aangedaan door zijn "beste vriend" Wevers - lid van het Europarlement - uiterlijk zeer correct en hoogstaand - spreekt beschaafd ABN.

Vera Dejaeghere: elegante en intelligente vrouw - heeft problemen in haar huwelijk en haar beroepsleven waardoor zij aan haar jeugdidealen ernstig twijfelt - spreekt beschaafd ABN.

Bernadette: eenvoudige, brave huisvrouw - gelooft nog steeds in de oprechtheid en eerlijkheid van de politiek - spreekt met haar man "Vlaams", met de overigen iets wat ze "beschaafd" noemt.

Jan: zeer nuchter en realistisch denkend man - bekijkt politici met een heel ander oog dan zijn vrouw - praat met haar "Vlaams", met de overigen ongeveer beschaafd Nederlands.

Malou: een dubieuze figuur uit "het milieu" - type dat veelvuldig in verdachte bars te vinden is - uiterlijk zeer aantrekkelijk (niet goedkoop!) maar sluw en geslepen.

Jules: type van de "gorilla" - dom, maar oergevaarlijk.

DECOR

Fond: terrasdeuren met zicht op tuin en blauwe lucht.

Links en rechts: een deur naar keuken, een andere naar de hal en overige vertrekken.

Noodzakelijk: salonnetje, bar met een paar barkrukken, telefoon. Verdere aankleding ad libitum.

Alle eventuele overeenkomsten en/of gelijkenissen met bestaande personen en/of gebeurtenissen of situaties zijn louter toevallig en in geen enkel geval door de auteur gewild. Het stuk is louter het product van zijn verbeelding.

EERSTE DEEL

Eerste tafereel

(Een dag in juli - tegen de middag - buiten is het snikheet en de terrasdeuren staan dan ook wijd open. Op een salontafeltje liggen nogal kriskras dooreen een hoopje papieren. Werner telefoneert.)

WERNER : *(in telefoon)* Jaja, dat klopt. Ik ben hier pas van eergisteren... Inderdaad, zoals gepland... Nee, gisteravond was ik hier niet. Een paar zaken die nog moesten geregeld worden, zie je... Juist... Jaja, zeker... Ik denk wel dat momenteel alles in orde is... Morgen, inderdaad... Uiteraard mag men nooit tè zeker zijn en het vel van de beer enz.. enz... Er kan tenslotte altijd een haar in de boter komen, maar eerlijk, ik zie echt niet in wat er nog zou kunnen...

MALOU : *(Malou is ondertussen binnengekomen via het terras. Ze is glimlachend tot bij Werner gekomen, tikt hem nu op de schouder.)* Hi.

WERNER : *(Schrikt zich rot, draait zich om, ziet Malou, reageert spontaan, luid.)* Wat doe jij hier, verdomme?! *(dan vlug in telefoon)* Sorry, Jean-Jacques, je hoort nog van mij! *(Legt vlug hoorn neer, tot Malou.)* Wat doe jij hier?

MALOU : *(lief)* O, ik zag dat er leven in huis was en ik dacht: "Kom, ik loop maar 'ns even langs". Was dat geen goed idee, chouchou?

WERNER : Noem me niet zo. Ik ben je chouchou niet.

MALOU : Hoe moet ik je dan noemen? Meneer de minister misschien? Of meneer de ex-minister? Of gewoon meneer de senator, nog niet ex-senator?

WERNER : Wat zoek jij hier eigenlijk nog na de vorige keer...?

MALOU : O... de vorige keer... Zalige herinnering.

WERNER : "Zalig"?! *(Gaat naar zijn papieren om die in verschillende mappen te klasseren.)*

MALOU : *(volgt hem)* Je wilt me zeker niet vertellen wie je aan de telefoon had, chouchou?

WERNER : *(kort)* Nee.

MALOU : *(Kijkt mee in z'n papieren)* Zijn dat soms haar brieven of zo?

WERNER : *(duwt haar weg)* Verdomme! Blijf daar af! Laat me met rust en hoepel op!

MALOU : Waarom zou ik? Ik ben hier amper en (*nogal raadselachtig*) we hebben mekaar nog heel wat te zeggen...

WERNER : Geen woord!

MALOU : (*als boven*) Dat denk jij misschien... Maar je vergist je. Tussen haakjes, zou je me niet een drankje presenteren? Of nee, laat maar. Ik neem er zelf wel een... (*Ze gaat naar de bar en schenkt zich één of ander in. Werner wil fel reageren, maar beheerst zich en zwijgt.*) En kijk 'ns een beetje vriendelijker. Zoals de eerste keer toen we mekaar ontmoetten. Hoelang is dat ook al weer geleden? Een paar maanden toch al. Weet je 't nog? In die bar. Ik zag jou zitten. Alleen. Blijkbaar op jacht naar vrouwelijk wild. Ik dacht: "Tiens, die vent ken ik precies". En dus kwam ik naar je toe. Je stelde meteen voor samen een flesje champagne te kraken. Wat we dan ook dadelijk deden. En later op de avond - 't was eigenlijk al bijna morgen - wou je mij absoluut jouw villa tonen. Je "nestje aan de Méditerranée" zoals je 't noemde. Wat kon ik anders doen dan meegaan? We hebben je "nestje" toen grondig bekeken. Tot en met de slaapkamers... Dat weet je toch nog, hé chouchou?

WERNER : (*kort afgebeten*) Nee.

MALOU : (*lacht*) Leugenaar! (*'n ogenblik*) Zeg, heb jij je nooit afgevraagd **waarom** ik zo gewillig met je mee kwam naar je "nestje aan de Méditerranée"?

WERNER : (*sarcastisch*) Dat is wel meer dan duidelijk.

MALOU : Schijn bedriegt, chouchou! Maar omdat ik een braaf en eerlijk meisje ben wil ik je nu wel de waarheid vertellen.

WERNER : (*schamper*) Braaf en eerlijk, zeg je toch?

MALOU : Zeker... Ik ben van Brussel, en ik ken daar vrij goed een paar hoge pieten uit het politieke circus. En via hen blijf ik nogal goed op de hoogte van wat er in dat lieve Belgenland zoal roert en keert.

WERNER : (*als boven*) Buitengewoon interessant...

MALOU : Zo wist ik dat er daar al maanden allerhande verhaaltjes de ronde doen over een zekere ex-minister Werner Wevers, die twee jaar geleden een heleboel smeergeld zou gekregen hebben van de Amerikanen, in verband met de aankoop van een reeks militaire vliegtuigen of zo iets. En die minister, pardon: ex-minister, zou met dat geld een villa gekocht hebben aan de Côte d'Azur...

WERNER : (*als boven*) Welwelwel...

MALOU : En toen ik je dus herkende in die bar dacht ik meteen: "Hier zijn misschien zaken te doen". (*Als Werner haar strak aankijkt*) Zaken, jawel... En na die eerste

nacht in jouw "nestje aan de Méditerranée" was ik daar meer dan ooit van overtuigd... Maar helaas, toen ik je de volgende dagen kwam opzoeken was je er niet meer...

WERNER : *(als boven)* Wat jammer...

MALOU : Je was spoorloos verdwenen. Ik begon al te wanhopen je nooit meer terug te zien... Tot drie weken gelden... Opeens was je daar weer. In diezelfde bar... En zeg nu 'ns eerlijk chouchou, toen je me zag, was je dan ook niet een beetje in de zevende hemel?

WERNER : *(Is nu klaar met z'n papieren die opgeborgen zitten in de aktetas)* Waarom zou ik? *(Hij gaat naar de bar zichzelf een glas pastis prepareren.)*

MALOU : Je was toch direct bereid met me mee naar mijn appartement te gaan...

WERNER : Ja... Zo stom was ik op dat ogenblik wel.

MALOU : Ja was op weg naar Zuid-Amerika, zei je. Wat ging je daar eigenlijk doen? *(Werner haalt minachtend zijn schouders op. Malou onverstoort.)* En nu je terug bent uit Zuid-Amerika zien we mekaar dus voor de derde keer. En dan nog heel toevallig. Was ik niet door een stom toeval hier gepasseerd...

WERNER : *(sarcastisch)* Toevallig?!

MALOU : *(lachend)* Nu... laten we het dan een "gezocht toeval" noemen. Je had gezegd dat je ongeveer drie weken ging wegblijven en natuurlijk wilde ik je terugzien na de vorige keer.

WERNER : Ik jou niet.

MALOU : Wel, in dat geval ben ik dubbel blij met deze "toevallige" ontmoeting. Ik heb je namelijk nog iets te vragen.

WERNER : Mij vragen? Wat?

MALOU : *(na een ogenblik - bij hem)* Ik zou graag hebben dat jij een jacht voor me koopt...

WERNER : *(totaal verrast)* Een jacht??

MALOU : Je weet toch wat dat is, hé chouchou? Ik ben gewoon dol op boten. Het hoeft echt geen jacht van 20 miljoen te zijn... Eentje van zo'n vier à vijf miljoen volstaat...

WERNER : *(sarcastisch)* En waarom zou ik jou... Een jacht van vijf miljoen... Om je dood te lachen!

MALOU : "Waarom?" vraag je. Beschouw het als een afscheidsgeschenk, een soort "gouden handdruk". Want ook ik ben niet van plan je nog eens te ontmoeten.

WERNER : Dat komt dan goed uit.

MALOU : Hangt ervan af hoe je 't bekijkt. Maar ik wil je toch even uit een droom halen, "chouchou"! Ik ben helemaal niet het soort animeermeisje en onnozel wicht dat je de eerste keer duidelijk in mij zag. Als ik die avond gewillig met je meeding, je drie weken geleden meelokte naar mijn appartement en je nu hier kom opzoeken... zou daar dan geen bepaalde bedoeling kunnen achter zitten?

WERNER : Meelokte, zei je. Inderdaad. *(na een ogenblik)* En ik was verdomme zo stom...

MALOU : *(lacht)* Je vond het toch heerlijk, zei je, iedere keer als ik je glas vulde...

WERNER : Wat was dat eigenlijk voor een goedje?

MALOU : O... iets dat één van mijn vrienden me ooit 'ns cadeau gedaan heeft. Je weet toch nog wat er toen gebeurd is?

WERNER : Ik weet alleen dat ik doodziek was toen je me in die taxi duwde en dat ik het vliegtuig heb ondergekotst.

MALOU : Schandalig! En was er geen lieve stewardess om te helpen?

WERNER : Nee. *(Na een ogenblik)* Wel, wat is er dan gebeurd?

MALOU : O... we hebben wat gedronken en wat gepraat... Ja, vooral gepraat. Jij in de eerste plaats.

WERNER : *(sarcastisch)* Over die stompzinnige praatjes die de ronde doen waarschijnlijk. Maar ik moet je teleurstellen want die hele roddelcampagne is van A tot Z gelogen.

MALOU : Natuurlijk. Allemaal pure verzinsels...

WERNER : Inderdaad. Smeergeld? Mij nooit gepresenteerd. En dit huis hier? Gekocht met het geld van m'n vrouw.

MALOU : Zo? Waarom staat het dan op **jouw** naam? Alleen op **jouw** naam?

WERNER : *(verrast - het ontsnapt hem)* Hoe weet jij dat?

MALOU : *(lacht)* Omdat jij 't me verteld hebt.

WERNER : Ik zou jou...?! Wat dat huis betreft, de verkoopdatum staat duidelijk op de akte: twee jaar **voor** deze hele affaire begon.

MALOU : *(als boven)* Wat bewijst dat zelfs een vervalste notariële akte hier en daar voor veel geld te koop is... *(als Werner wil reageren)* **Dat** zijn mijn woorden niet, chouchou... het zijn de jouwe... Dat heb jij me ook verteld...

WERNER : *(na een ogenblik)* Dat verdomde spul dat jij me toen hebt te slikken gegeven...

MALOU : Heerlijk, noemde je 't...

WERNER : Vergif, ja!

MALOU : Toegegeven, 't is wel een speciaal goedje... Jij scheen zo dronken als een ouwe Zwitser maar eigenaardig genoeg bleef jij praten als iemand die bloednuchter is. Wat ik bijzonder interessant vond...

WERNER : Dronkemanspraatjes.

MALOU : Denk je? Je had het over je leven, je zogenaamde politieke vrienden, je moeilijkheden met je vrouw. En o ja, terloops vertelde je ook iets over 15 miljoen smeergeld die je via via in handen waren gestopt omdat je dit en omdat je dat... Enz... enz... Noem jij dat gewone dronkemanspraatjes?

WERNER : *(Bekijkt haar, na een ogenblik, luchtig)* En jij denkt dat ik die onzin ga geloven?

MALOU : *(lief)* Dat komt nog wel, chouchou... Want er is één petieterig detail waarvan je duidelijk niks weet... *(wacht even)* Toen jij op een bepaald moment naar het toilet was heb ik een kleine maar zeer geperfectioneerde cassette-recorder ingeschakeld... en daardoor komt het dat ik nu je hele verhaal netjes op band heb staan... *(Werner bekijkt haar verrast, weet niet dadelijk hoe te reageren, gaat dan zijn glas bijvullen. Malou gaat zitten, zeker van haar zaak.)* En ik heb zo 't gevoel dat dat wel 'ns een heel waardevol bandje zou kunnen zijn...

WERNER : *(bij de bar - luchtig)* Ik geloof geen woord van wat je zegt. Je probeert me gewoon de daver op het lijf te jagen...

MALOU : *(lacht)* Jouw onverschilligheid komt niet erg geloofwaardig over, chouchou.

WERNER : *(luchtig, komt bij haar zitten)* Waar is dat ding dan?

MALOU : Ergens.

WERNER : Praatjes...

MALOU : Denk je niet dat het wel enkele van je collega's sterk zal interesseren? En natuurlijk ook de schandaalbladen. Naar het schijnt betalen die serieuze sommen voor dingen als dit...

WERNER : Jij maakt mij niet bang. En hoepel nu op!

MALOU : Ophoepelen? *(Staat langzaam recht)* Dus jij bent echt bereid het risico te lopen mij te laten gaan zonder zeker te weten...

WERNER : Je hangt me de keel uit!

MALOU : *(aarzelt even)* Wel, in dat geval... *(Staat op, gaat naar het terras, draait zich om en haalt heel theatraal een bandje uit haar schoudertas.)* Weet jij wat dat is, chouchou? Mocht het je ooit toch interesseren jouw "dronkemanspraatjes" eens te beluisteren... je kent zeker nog wel de weg naar mijn appartementje? *(Steekt glimlachend het bandje weer weg en wil gaan.)*

WERNER : *(Staat op, gaat bij de bar zijn glas bijvullen.)* Wacht even!

MALOU : O, verandering van tactiek?

WERNER : Het intrigeert mij een beetje wat er precies op dat ding staat. Ik twijfel tussen de Rolling Stones, de nieuwjaarsboodschap van de koning en een stel overjaarse moppen van een of andere komiekeling...

MALOU : Dat laatste is er het dichtst bij, chouchou.

WERNER : Durf je 't mij laten horen?

MALOU : Waarom niet?

WERNER : Dan moeten we naar m'n slaapkamer. Want daar staat m'n apparatuur omdat ik 's morgens graag...

MALOU : Herinner ik me nog...

WERNER : Wel dan?

MALOU : *(lachend)* M'n beste chouchou, ik zie je zo denken: "Die stomme trut! Ik lok haar mee, overrompel haar en geef 'r dan een schop onder 'r kont en die hele vervelende zaak is vergeten". *(na een ogenblik)* Hoewel...

WERNER : Hoewel?

MALOU : *(lacht)* Nee. **Zo** stom kan je onmogelijk zijn.

WERNER : Stom?

MALOU : M'n lieve chouchou, jij bent je leven nog niet beu. Jij houdt te veel van macht, luxe en mooie vrouwtjes...

WERNER : Wat heeft dat...?

MALOU : Dat heeft er alles mee te maken. Want als jij zo 'n stomme toer zou uithalen... Zie je, ik heb hier wel een paar goeie vriendjes... Stoere binken die bij een vingerknip van mij de vreselijkste dingen kunnen doen, snap je, Een ongelukje is gauw gebeurd en kan tenslotte iedereen overkomen, is het niet?

WERNER : *(bekijkt haar)* Is dat een bedreiging?

MALOU : Dat is wat het is, chouchou. Dus: de slaapkamer?

WERNER : Een ogenblik nog. Mochten er op dat bandje toch een paar vervelende dingen staan ben je dus van plan het te verkopen. Hoeveel vraag je ervoor?

MALOU : Ha! Eindelijk verstandige taal. Ik zei je al dat ik dolgraag 'n tof jachtje zou kopen van zo'n 4 à 5 miljoen. Jij kreeg 15 miljoen. Ik vraag daarvan niet meer dan één derde, 5 miljoen.

WERNER : Vijf miljoen?! *(schamper)* Waarom geen vijftien, of twintig...

MALOU : Hoeveel geef jij?

WERNER : Hm... laat 'ns kijken... Als alles klopt... laten we zeggen... een check van... van vijfduizend frank.

MALOU : (*op haar beurt verrast*) Vijfduizend...?!

WERNER : Vijfduizend frank, ja. Als schadevergoeding. Want ik neem aan dat ik in je appartement wel een paar glazen gebroken heb of zoiets. Dus: vijfduizend frank.

MALOU : Vijf miljoen, chouchou. En geen centiem minder.

WERNER : Daar kan je alleen maar van dromen, want... (*houdt op*)

MALOU : (*onmiddellijk*) Want?

WERNER : Wat: want? Zei ik "want"?

MALOU : (*Kijkt hem strak aan.*) Ja. Wat bedoelde je daarmee?

WERNER : Geen idee. Volgens mij zei ik enkel dat ik je vijfduizend frank schadevergoeding wil betalen maar geen frank meer.

MALOU : (*Haar toon verandert nu volkomen.*) Dat zien we dan nog wel. Er bestaan heel wat middelen om je tot betere gevoelens te brengen.

WERNER : Dus toch een bedreiging?

MALOU : Eigenlijk is het jammer dat jij zo weinig hier bent. Anders zou je beslist enkele van mijn goeie vriendjes kennen. Allemaal lieve jongens... Vooral m'n laatste aanwinst, "Groskès".

WERNER : "Groskès"?

MALOU : Hij heet eigenlijk Jules, maar ik noem hem "Groskès". Zo stom als een os, maar zo sterk en onvoorspelbaar als een buffel... Je moet hem beslist leren kennen!

WERNER : Daar heb ik geen behoefte aan.

MALOU : Maar ik wel. Vijf miljoen?

WERNER : Vijfduizend frank.

MALOU : Het zal geen aangename kennismaking zijn, dat verzeker ik je. En je zult hem veel vlugger leren kennen dan je vermoedt... (*lief*) Zullen we dan maar naar je slaapkamer gaan? Om te luisteren uiteraard...

WERNER : (*Houdt haar tegen, grijpt haar bij de pols.*) Wacht! Ik wil eerst weten wat je precies bedoelt met dat "vlugger leren kennen" dan ik...

MALOU : (*Onderbreekt hem omdat ze André Devoogdt ziet verschijnen op het terras.*) Kijk eens aan, wie we daar hebben! Meneer André Devoogdt!

ANDRE : Stoor ik?

WERNER : (*Die Malou dadelijk losliet, even in de war maar zich dadelijk herstellend.*) Neenee, helemaal niet. Kom erin...

MALOU : Welwelwel... Hier hebben we dus twee nationale ex-ministers met allebei een villa aan de Côte d'Azur. Jullie zijn natuurlijk heel goeie buren en waarschijnlijk ook heel goeie vrienden... (*lacht*) Of niet soms? In ieder geval denk ik dat jullie mekaar wel één en ander te vertellen hebben. (*tot Werner*) Ik zie je nog wel! Bye! (*al lachend af via terras.*)

ANDRE : (*Terwijl hij binnenkomt en de mannen mekaar een hand geven - op Malou doelend.*) Ken jij dat creatuur?

WERNER : Kennen... Wat is kennen? Ik heb haar in het dorp in een bar ontmoet. Een maand of vier geleden. Vlak na m'n aftreden toen ik hier een paar dagen kwam nadenken over hoe het verder moest...

ANDRE : (*nogal stekelig*) En je hoopte de oplossing ergens in een bar te vinden... Waarschijnlijk bij een glaasje champagne...

WERNER : (*gepiqueerd*) Jij komt waarschijnlijk nooit in een bar?

ANDRE : Toch wel, toch wel...

WERNER : Ken jij haar soms?

ANDRE : Enkel van horen vertellen... Tussen haakjes: ik zag jou gisteravond toevallig buitenkomen bij notaris Dubois, samen met iemand die er nogal Amerikaans uitzag. Daardoor wist ik dat je hier was. En ik dacht: kom, ik loop maar 'ns even langs... Want tenslotte zien we mekaar niet zo heel veel... Wat weet jij eigenlijk over die... die "mademoiselle"?

WERNER : Weinig of niets. Ze heet Malou - dat zegt ze tenminste - ze komt uit Brussel en... dat zal ongeveer alles zijn...

ANDRE : (*weer stekelig*) Ik had nochtans de indruk dat jullie nogal... nogal vertrouwelijk deden. Ik hoop maar dat ik echt niet stoorde.

WERNER : (*kortaf*) Absoluut niet. Iets drinken?

ANDRE : Misschien een aperitiefje? (*hij ziet de glazen staan*) Jullie waren daar blijkbaar toch ook aan toe?

WERNER : (*negeert dat*) Pastis?

ANDRE : Graag.

WERNER : (*terwijl hij bij de bar glazen gaat prepareren*) Als jij meer over haar weet...

ANDRE : (*na 'n ogenblik*) Ik heb wel 'ns gehoord dat ze serieuze connecties zou hebben in "het milieu", drugs en zo. Maar of dat waar is... Feit is wel dat ze graag de bars afschuimt op zoek naar "rijke klanten". En dat ze meestal vergezeld wordt door zo 'n paar gorilla's, je weet wel... Ze woont hier al een paar jaar in een van die moderne buildings aan de andere kant van het dorp. En de huur daarvan wordt al

jaren betaald door één van onze vroegere collega's. Z'n naam doet er nu niet toe... Maar die vent blijkt zo smoorverliefd, dat hij het nog altijd niet in de gaten heeft hoe ze hem langs alle kanten beliegt en bedriegt...

WERNER : (*luchtig, ironisch - met drankjes tot bij André*) Och, er zijn wel meer politici die jarenlang hun eitjes in een vreemd nest deponeren. Gezondheid!

ANDRE : (*bekijkt hem - grinnikt, dan*) Dat klopt. Gezondheid! (*Ze drinken*) En... over jou gesproken, hoe maak je het zoal tegenwoordig? Ik heb gehoord dat jij de laatste maanden weer voortdurend in Zuid-Amerika hebt gezeten.

WERNER : (*grinnikt*) Ik hoef je zeker niet te vragen **wie** je dat verteld heeft?

ANDRE : (*na 'n ogenblik*) Je vrouw.

WERNER : (*als boven*) Natuurlijk.

ANDRE : Dus... nog altijd evenveel belangstelling voor die bananenrepublieken? Die had je trouwens al toen je bevoegd was voor "Ontwikkelingssamenwerking", is het niet?

WERNER : Zeker. Ik heb daar een paar interessante contacten. (*stekelig*) Maar jouw... 'kennissen' in België zullen je zeker wel op de hoogte houden van mijn doen en laten?

ANDRE : (*op dezelfde toon*) Zover die 'kennissen' tenminste op de hoogte zijn van jouw 'doen en laten'. (*na een ogenblik*) En voor de rest: geen problemen?

WERNER : Niet dat ik weet.

ANDRE : En het onderzoek?

WERNER : Gaat z'n gang neem ik aan.

ANDRE : Jaja... (*na een ogenblik*) Kijk eens, Werner... eigenlijk ben ik hier naartoe gekomen om eens over die zaak te praten... Misschien kan ik je wel goeie raad geven... en eventueel zelfs helpen...

WERNER : (*spottend*) Raad geven? Helpen?

ANDRE : Als goeie vrienden...

WERNER : (*als boven*) Zeker zeker... als 'goeie vrienden'...

ANDRE : Tenslotte verkeerde ik tien jaar geleden ongeveer in dezelfde situatie als jij nu. Gelukkig ben ik toen zo verstandig geweest mijn ontslag als minister te geven en me uit de nationale politiek terug te trekken om naar het Europarlement te gaan. En ik voel me daar prima. Af en toe woon ik eens een vergadering bij en loop ik hier en daar eens langs...

WERNER : (*spottend*) Bij je 'ouwe vrienden' en - vooral - 'vriendinnen'...

ANDRE : Is daar iets verkeerd aan?

WERNER : Absoluut niet. Bedankt voor je 'raad' maar het zegt me niks.

ANDRE : Dus nog altijd even ambitieus als 10 en 15 jaar geleden?

WERNER : Ik ben amper 42. Bijgevolg...

ANDRE : Jaja... Aangenomen natuurlijk dat dat onderzoek je plannen niet dwarsboomt...

WERNER : Waarom zou het?

ANDRE : Je weet maar nooit...

WERNER : Kijk André, er is een onderzoek aan de gang naar mogelijk smeergeld. Mijn naam is daarbij genoemd. Daarom ben ik afgetreden. Dat is alles. Punt. Uit.

ANDRE : Je lijkt wel erg zelfverzekerd.

WERNER : Dat ben ik ook. Ik ben wat mij betreft volkomen gerust in de uitslag van dat onderzoek.

ANDRE : Dat hoop ik voor jou.

WERNER : (*schiet in een lach*) Maar je gelooft het niet! Denk jij nu echt dat ik 15 miljoen... of hoeveel dan ook...

ANDRE : Je hoeft het niet zo cru uit te drukken, maar eigenlijk...

WERNER : ... bedoel je dat. Wel, 'beste vriend', om je de waarheid te vertellen, ik heb geen frank smeergeld gezien of gekregen. Okee?

ANDRE : Vertrouw je me niet,

WERNER : (*lacht*) Ken jij twee politici die mekaar wel vertrouwen?

ANDRE : (*na een ogenblik*) Terwijl jij in Zuid-Amerika was, is er twee weken geleden een nieuwe onderzoeksrechter met de zaak bezig. Wist jij dat?

WERNER : O... Nee... Waarom eigenlijk?

ANDRE : De oude Vermeulen heeft een beroerte gekregen en schijnt er slecht aan toe te zijn. Vandaar de beslissing om de zaak in andere handen te geven. En niet in de eerste de best! Iemand die de naam heeft er nogal vreemde methodes op na te houden maar wel erg productief werk levert.

WERNER : Welwel... Dat is nieuws... Maar het laat me steenkoud.

ANDRE : Toen ik gisteren een vriend naar het vliegveld deed, wie zag ik daar zowaar met een binnenlandse vlucht vanuit Parijs arriveren? Jawel! De onderzoeksrechter in hoogsteigen persoon. Misschien is het louter toeval en heeft het niks met jou te maken, maar 't is toch eigenaardig, vind je niet? Mogelijk wijst het erop dat die nieuwe veel belang hecht aan jouw positie in de zaak...

WERNER : (*lacht*) ... of wil hij de villa waarrond zo'n trammelant gemaakt is eens bekijken... Of nog beter: waarom zou hij niet gewoon hier met vakantie komen? We zijn midden juli, dus...

ANDRE : Niet **hij**, m'n beste, maar **zij**.

WERNER : (*kijkt*) **Zij**? Bedoel je...?

ANDRE : Ja. Het is 'Mevrouw de onderzoeksrechter'.

WERNER : Welwelwel... En wie...? Ken ik haar?

ANDRE : Dejaeghere.. (*lacht*) Wel 'n toepasselijke naam, hé? Vera Dejaeghere.

WERNER : (*denkt na*) Dejaeghere? Geen idee... Of wacht eens... Ik geloof dat ik haar wel 'ns ontmoet heb op één of andere receptie... Brunette, rond de veertig?

ANDRE : Juist.

WERNER : Als ik me goed herinner maakte ze toen wel een erg kordate indruk.

ANDRE : Ze **is** ook erg kordaat.

WERNER : (*plots*) Zeg, maar dat is toch dat wijfje dat getrouwd is met die vent van Binnenlandse Zaken die haar regelmatig een pandoering geeft?

ANDRE : Ik vind dat niet iets om grapjes over te maken.

WERNER : Dat is ook niet de bedoeling. Maar zo is het toch, hé?

ANDRE : Inderdaad. Dat huwelijk is uitgelopen op een totaal fiasco.

WERNER : Jaja, ik heb zoiets wel 'ns gehoord. Een echte macho naar het schijnt. (*na een ogenblik*) Maar jij bent nogal goed bekend met die familie dacht ik.

ANDRE : Klopt. Haar ouders zijn jarenlang m'n beste vrienden geweest. (*na een ogenblik*) Twee maanden geleden zijn ze omgekomen in dat vliegtuigongeval waarover zoveel te doen is geweest.

WERNER : O ja... die 747. Waar was het ook weer?

ANDRE : Caracas, Venezuela. Neergestort bij de landing. Hun enige andere dochter woont daar en die gingen ze bezoeken. Ze zijn ginder begraven.

WERNER : Ja... da's natuurlijk niet om te lachen... Maar tenslotte heb ik daar niets mee te maken... (*na een ogenblik*) En zij zou nu hier zijn, zeg je?

ANDRE : Inderdaad. Gisteren gearriveerd.

WERNER : Wel... ik kan maar één ding zeggen. Als ze me nodig heeft sta ik tot haar beschikking en ik hoop dat ze zo spoedig mogelijk volledige klaarheid in deze affaire brengt.

ANDRE : (*nadrukkelijk*) Dat hoopt iedereen.

WERNER : Ik heb niets te verbergen.

ANDRE : (*schamper*) Ja... in dat geval...

WERNER : Je gelooft me niet, hé?

ANDRE : Niet helemaal, nee. Eerlijk gezegd, ik ben er van overtuigd dat jij niet zo onschuldig bent als je beweert. Volgens mij, en ik zeg je dat heel openhartig, weet

jij verdomd goed hoe de zaak precies in mekaar zit. (*Werner kijkt hem lachend aan maar zwijgt. André komt bij hem.*) Zou je mij niet beter alles vertellen wat je erover weet? Ik kan jou beslist helpen mocht je toch links of rechts in moeilijkheden komen.

WERNER : (*grijnst*) Jij wilt mij helpen? Omwille van de 'vriendschap'... Wiens 'vriendschap', André? De mijne of die van m'n vrouw? Heeft zij 't je misschien op haar blote knieën gevraagd?

ANDRE : (*Na een ogenblik - sterk*) Ik hou niet van die cynische opmerkingen, Werner.

WERNER : (*idem*) Er zijn andere zaken waar **ik** niet van hou, André.

ANDRE : Als je daarmee mijn goeie relatie met je vrouw bedoelt...

WERNER : (*onderbreekt*) 'Goeie relatie'... mooi gezegd.

ANDRE : ... Vergeet dan niet dat ik haar en haar vader kende, lang **voor** ze jou ontmoette.

WERNER : Tuurlijk, jij was toch de financiële adviseur van de ouwe heer. En toen die stierf en alles aan z'n enige dochter overliet, werd je uiteraard **haar** adviseur.

ANDRE : Onbezoldigd adviseur.

WERNER : (*lacht*) O ja, onbezoldigd. Maar wel met de nodige aandelen in de zaak vermoed ik.

ANDRE : Denk je?

WERNER : (*lacht*) Al had je maar één pover aandeeltje, André, dan was dat nog altijd één meer dan ik.

ANDRE : Je eigen schuld. Als jouw gedrag een beetje minder lichtzinnig was geweest...

WERNER : (*bijtend*) Over jouw gedrag zullen we zeker maar zwijgen? (*Op dit ogenblik hoort men de voordeur opengaan. Werner kijkt op.*) Wat is...? De voordeur... Wie kan dat zijn? Normaal komt iedereen toch langs het achterterras... (*gaat kijken in de hal*)

(*Bernadette botst bijna op Werner. Ze schrikt uiteraard en gilt alsof ze de duivel in persoon voor zich ziet verschijnen.*)

WERNER : (*Verrast, maar hij herstelt zich vlug.*) Bernadette, jij?! Wat doe jij... (*Ziet dat ze niet alleen is.*) En Jan... Wat is de bedoeling? Maar kom binnen...

BERNADETTE : (*nog de kluts kwijt*) Wel... Ziet u, meneer... de kwestie is... de zaak zit zo... (*ziet nu pas André*) O, meneer Devoogdt... dag meneer Devoogdt...

ANDRE : Bernadette... Jan...

JAN : (*Is binnengekomen met twee zwaargeladen valiezen.*) Meneer Devoogdt... (*tot Werner*) het zit zo, meneer...

BERNADETTE : Laat mij het maar uitleggen, Jan. Anders gaat onze meneer er niks van verstaan. (*tot Werner*) Wel... om dus maar met de deur in huis te vallen... Onze madame... Allee, ik wil zeggen, uw madame... madame uw vrouw wil ik natuurlijk zeggen... wist niet dat u hier was... Ze dacht dat u in Zuid-Afrika waart...

JAN : Zuid-Amerika, niet Zuid-Afrika.

BERNADETTE : Is dat nu zo 'n groot verschil? 't Is toch allebei in 't Zuiden, hé.

WERNER : (*onderbreekt*) Zeg, ga toch zitten... En zou je niks willen drinken, want zo te zien zijn jullie al een tijdje onderweg.

BERNADETTE : Neenee, meneer, doe maar geen moeite.

JAN : Ik wil best iets drinken. (*op glazen doelend*) Is dat geen Pistas of zo iets?

WERNER : Pastis, Jan. Geen Pistas.

JAN : Och, 't leek er toch een beetje op, hé?

BERNADETTE : Jaja, als 't over drank gaat is onze Jan een echte kenner.

WERNER : Dat hoorden we, Bernadette. (*gaat een Pastis prepareren*) Vertel maar voort. Mijn vrouw dacht dus dat ik in Zuid-Amerika was. Dat klopt. Alleen ben ik op de terugreis naar huis nog een paar dagen langs hier gekomen om één en ander te regelen.

BERNADETTE : Maar dat wist onze madame niet, hé meneer? En daarom zei ze dat wij - onze Jan en ik wil ik bedoelen - naar hier mochten komen in vakantie... voor twee weken of zo... en dat we dan - terwijl we dus hier waren - misschien de boel hier een beetje konden opkuisen.

WERNER : (*Terwijl hij de Pastis aan Jan geeft - lacht*) Ziet het er hier dan allemaal zo smerig uit?

BERNADETTE : (*vlug*) Neenee, natuurlijk niet. Maar ik wil zeggen... allee, onze madame wilde zeggen dat we maar eens moesten uitkijken of alles hier nog in orde was. Onze Jan in de hof en ik in het huis... in de villa, wil ik bedoelen.

ANDRE : O, jullie komen dus hier met vakantie?

BERNADETTE : Ja...

WERNER : Voor twee weken, zei je?

BERNADETTE : Zoiets ja... tot het einde van de maand of zo... Als het natuurlijk voor u goed is, hé meneer.